

4 p. 1/2
200 εφεδ. 1/2

ΑΠΟΛΛΩΝ

ΕΠΙΣΤΗΜΗ, ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ, ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ

ΕΤΟΣ Η'.
ΑΡΙΘ. 85

Ἐν Πειραιεὶ Ἰανουάριος
1892

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Δ. Κ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΟΠΟΥΛΟΣ

Τοῖς ἐντευξομένοις

Ρώμην πνευματικὴν καὶ σθένος ψυχικὸν ἀντλοῦν-
τες, ἐκ τῆς πολλαχῶς ἐκδηλωθείσης ἡμῖν ἐκθύμου
καὶ συμπαθεστάτης ὑποστηρίξεως τῶν πολυτίμων
ἡμῶν φίλων, προβαίνομεν εἰς τὴν ἐξακολουθῆσιν
τῆς ἐκδόσεως τοῦ περιοδικοῦ ἡμῶν συγγράμματος,
τὸ ὄγδοον ἤδη ἔτος διανύοντες, ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλ-
λον ἐρρωμενέστερον, καὶ ὑπὸ τοὺς ἀρίστους οἰω-
νοῦς, οὓς καὶ ἐγγύς τε καὶ πόρρωθεν ἢ ἐνθάρρυνσις
καὶ ἡ ἀδιάλειπτος ὑποστήριξις τῆς πολυτίμου φι-
λίας προεξαγγέλλει ἡμῖν.

Ἄφροσιωθέντες οὐχ ἦττον ἀπὸ τοσοῦτων ἐτῶν ἐν
τῇ ιδέᾳ τῆς διαδόσεως τῶν γραμμάτων καὶ δῆ, τῆς

ἐπὶ τὸ αὐτὸ συγκεντρώσεως τῶν πνευματικῶν προϊ-
όντων τῶν παρ' ἡμῖν δοκιμοτέρων καὶ ἐγκριτοτέρων
λογίων, ἀσφαλεστέραν οὕτω καὶ βεβαιότεραν ὠφέ-
λειαν τοῖς φίλοις τῶν γραμμάτων παρασκευάζοντες,
ὡς ὑπέδειξεν ἡμῖν τοῦτο διηνεκῆς τῶν πραγμάτων
μελέτη καὶ πολυχρόνιος πείρα, θέλομεν ἐξακολου-
θῆσαι τὴν πολύμοχθον πορείαν ἡμῶν, ἐπὶ τῇ βάσει
τῶν αὐτῶν ἀρχῶν τοῦ ἡμετέρου προγράμματος, ἀπο-
φεύγοντες τὰς συνήθεις καὶ τετριμμένας ἐπαγγελ-
σίας, λαμβάνοντες ἅμα τὴν ἀφετηρίαν τῆς πνευ-
ματικῆς ἡμῶν σταδιοδρομίας ἀπὸ τῶν πραγμάτων
καὶ τῆς ἀπαρεγκλίτου ἐπιτελέσεως τῶν ἱερῶν ἡμῶν
καθηκόντων καὶ ὑποχρεώσεων, περὶ ἧς ἄλλως τε καὶ
ἄνδρες ἐπιφανεῖς καὶ ἀνεγνώρισμένου ἐν τοῖς γράμ-

μασι κύρους, ἐν ἐπισήμοις φιλολογικοῖς καὶ ἐθνο-
λογικοῖς δελτίοις εὐφύμῳ ἐποιήσαντο μνεῖας, καὶ
ἀκραφῶνως ἐπήνεσαν τὸν ἐν τερπνοῖς καὶ διδακτι-
κωτάτοις ἀναγνώσμασιν ἐθνοφελῆ σκοπὸν τοῦ «Ἀ-
πόλλωνος». Ἀπὸ τοιούτων ἐκδηλωθεισῶν ἡμῖν ἐν-
δείξεων καὶ πολυτίμων τεκμηρίων, προβαίνομεν
πλήρεις θάρρους καὶ ἐλπίδος εἰς τὴν ἐπίμοχθον ἐξα-
κολούθησιν τοῦ ἔργου ἡμῶν πεποιθότες ἐπὶ τὴν ἐκ-
θυμον καὶ ζωηρὰν ὑποστάριξιν, ἣν ἀείποτε ἐσχο-
μεν ἀπὸ τῶν φίλων τῶν γραμμάτων καὶ τῆς προό-
δου, οἵτινες ἄλλως τε καὶ προσηκόντως ἐξετίμησαν
τὴν ἀξιολόγον θέσιν, ἣν ὁ «Ἀπόλλων» κατέλαβεν ἐν
τοῖς περιοδικοῖς συγγράμμασι διὰ τῶν μόχθων
καὶ θυσιῶν. Ἐκτὸς τῶν κατὰ τὰ παρελθόντα ἔτη
προσενεγκόντων εὐγενῶς ἡμῖν τὴν ἐαυτῶν συνε-
ργασίαν, καὶ πλείστοι ἄλλοι τῶν παρ' ἡμῖν λογίων
εὐπρεστῆθησαν νὰ ὑποσχεθῶσιν ἡμῖν τὴν πολυτι-
μον αὐτῶν σύμπραξιν.

Φιλολογία καὶ ἐπιστήμη, καλλιτεχνία καὶ ποίησις,
ἀνθοκομία καὶ μουσική, περιγραφαὶ περιγησιῶν
καὶ βιογραφίαι ἐπισήμων ἀνδρῶν, βιβλιογραφίαι καὶ
εἰδήσεις τοῦ γενικοῦ ἐνδιαφέροντος, ἔσσονται τὰ πε-
ριεχόμενα τοῦ «Ἀπόλλωνος», εἰκόνες δὲ ὠραῖαι θὰ
καλλύνωσι τὰς σελίδας αὐτοῦ.

Τιμὴ ἐτησίως συνδρομῆς ἐν μὲν τῇ ἡμεδαπῇ
δραχμαὶ ἕξ (6), ἐν δὲ τῇ ἀλλοδαπῇ φράγκα ὀκτώ (8)
προπληρωτέα. Διὰ τῆς αὐτῆς τιμῆς δύνανται νὰ
προμηθευθῶσιν οἱ βουλούμενοι καὶ τοὺς τόμους τῶν
παραλθόντων ἐτῶν.

Ἐν Πειραιεὶ τὴν 1 Ἰανουαρίου 1892.

Ὁ διευθυντὴς καὶ ἐκδότης
ΔΗΜ. Κ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ Ρ. ΡΑΓΚΑΒΗΣ

Ἐγεννήθη ἐν Κωνσταντινουπόλει τῇ 23 Δεκεμβρίου 1809
καὶ ἀπεβίωσεν ἐν Ἀθήναις τῇ 16 Ἰανουαρίου 1892.

Ὁ Ἀλέξανδρος Ρ. Ραγκαβῆς, ὁ ἕξοχος πολιτικός τῆς
νεωτέρας Ἑλλάδος, ὁ πρῶτανος τῶν παρ' ἡμῖν λογογράφων
καὶ ποιητῶν, ὁ ἐνθους φιλάρχαιος καὶ ἰδρυτὴς τῆς παρ' ἡ-
μῖν Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρίας, ἡ ἀνέσπερος δῆς ἡ φωτί-
σασα τὸ Πανελλήνιον διὰ τῆς συστάσεως τεσσαράκοντα Ἑλ-
ληνικῶν σχολείων, ὁ συμπαθὴς καὶ πρόθυμος πνευματικός
συμβολεὺς τοῦ παρ' ἡμῖν περιοδικοῦ τύπου καὶ τῶν ἐφη-
μερίδων, ὁ ἀκκατὰπρόνητος διδάσκαλος τῶν ὑπὲρ τῆς ἀνα-

στηλώσεως τῆς Ἑλληνικῆς σκηνῆς μοχθησάντων ἀνδρῶν,
ἐκεῖνος τοῦ ὁποῦ τοῦ γῆρας μετεῖχεν ἐαρινοῦ θαλλοῦς, ὡς
νὰ ἦτο τοῦτο τὸ αἰσθητὸν ἀποτύπωμα τῆς ἐν τῇ καρδίᾳ
αὐτοῦ ἀπαύστως ἐπανθούσης νεότητος, τῆς ἐπὶ τοῦ πνεύ-
ματος αὐτοῦ ἀπαύστως διακεχυμένης δροσερότητος, ἐκεῖ-
νος ἐπὶ τοῦ ὁποῦ τὰ ἔτη ἡρέμα καὶ λεληθότως καὶ ἀ-
παλῶς ἀπετίθεντο πρὸς χαρὰν καὶ θαυμασμόν τῶν σχόν-
των τὴν εὐτυχίαν καὶ τὴν τιμὴν νὰ γνωρίσωσιν αὐτὸν ἐκ
τοῦ σύγγεγυς, ὁ μετὰ πατρικῆς στοργῆς καὶ ζωηροῦ διαφέ-
ροντος ἐνθαρρύνας ἡμᾶς ἐν τῇ πολυμόχθῳ σταδιοδρομίᾳ
τῆς ἐκδόσεως τοῦ ἡμετέρου συγγράμματος διὰ τῆς πολυ-
τιμωτάτης πνευματικῆς αὐτοῦ συμβουλῆς καὶ τῶν πατρι-
κῶν αὐτοῦ συμβουλῶν, παρέδωκε τὸ ὑπερφύες αὐτοῦ πνεῦμα
τῷ Κυρίῳ τῷ τὴν κτῆσιν πᾶσαν διέποντι.

Συντετριμμένοι τὴν καρδίαν καὶ ὑπὸ τὸ κράτος τοιαύ-
της ψυχικῆς συγκινήσεως ἐπὶ τῇ στερήσει τοιοῦτου πολυ-
τίμου ἀνδρός, πολλαχῶς ἐπὶ ἐξήκοντα ὄλα ἔτη τὸ Ἔθνος
ἡμῶν ὠφελήσαντος, σπένδομεν δάκρυ θαλερὸν ἀκραφῶνως
εὐγνωμοσύνης καὶ σεβασμοῦ, πικρῶς θρηνοῦντες ὅτι μέγα
καὶ δυσαναπλήρωτον κενὸν ἐγένετο ἡμῖν.

Ὁ «Ἀπόλλων» γεραίρων τὴν ἀείζων μνήμην τοῦ ἀνε-
σπέρου πνεύματος μεγατίμου ἀνδρός, περικοσμεῖ ἐν πένθει
τὰς στήλας αὐτοῦ τὸ ὕστατον, δι' ὀλίγων ἀνθέων ἐκ τοῦ
ἀμαράντου καὶ ἀφθίτου στεφάνου, δι' οὗ αἱ Ἑλληνίδες
Μοῦσαι μετ' ἐθνικῆς εὐγνωμοσύνης ἔσπεψαν τὸ μεγατίμον
τέκνον αὐτῶν.

ΔΙΟΝΥΣΟΥ ΠΛΟΥΣ

Ἡ ἔκτασις τοῦ ἀχανοῦς
Διγαίου ἐκοιμάτο,
κ' ἔβλεπε δὺς οὐρανοῦς·
ὁ εἰς τὴν ἄνω κυανοῦς
γλαυκὸς ὁ ἄλλος κάτω.

Αἱ διαλείπουσαι πνοαὶ
τοῦ ἔαρος ἐφύσων
ἀμφίβολοι καὶ ἀραιαί·
μακρὰν δ' ἐφαίνοντ' ὡς σκιαί·
αἱ κορυφαὶ τῶν νήσων.

Ἡ δῦσις, πύλη φλογερά,
λαμπρὰς ἀνανακλάσεις
ἠκόντιζεν εἰς τὰ νερά,
ὡς ἂν ἐνέμοντο πυρὰ
τὴν πλάκα τῆς θαλάσσης.

Ἄλλ' ὅπου νότος εἰς γλαυκὰς
ταινίας τὴν ἑρρίκνου,
τί ἦτον; ὄρνις ἢ ὄλκας,
ἧτις ἐτάνυε λευκάς
τὰς πτέρυγας ὡς κύκνου.

Ἦτον ὄλκας οὐχὶ πτηνόν·
ὡς δ' ἔφθασε πλησίον,
μέλαν ἐφαίνετο βουόν,
καὶ τὸν ἰστόν του Τυρρηνῶν
ἐκόσμη ἐπίσειον.

Μόλις ἐπήνθουν ἀργυροὶ
ἀφροὶ περὶ τὴν τρόπιν,
κ' ἐνόησε ὅτι προχωρεῖ,
διότι ἐσχίζεν εὐρὺ
τὸ ἴχνος του κατόπιν.

Οἱ ναῦται, ἠλικαεῖς
κινουντες μῦς εὐτόνους,
διτήρῳζον μετὰ βοῆς
τὸ ἀκροκέραιον ὁ εἰς
ὁ ἄλλος τὰς προτόνους.

Ἄλλος ὀρθὸς εἰς τὸν ἰστόν
τὸν πόντον κατεσπόπει·
κ' εἰς τὴν φωνὴν τῶν κελυστῶν
ἐπληττεν ἄργυρον ῥευστόν
μετὰ ῥυθμοῦ ἢ κώπη.

Ἦν τὸ κατὰστρωμα εὐρὺ,
πλήρης ἀνδρῶν ἢ πρῶμνη·
βῆμα τὴν ἔκρουε βαρὺ·
ἀντήχουν ἄγριοι χοροὶ
καὶ ἐναλίων ὕμνοι.

Εἰς δὲ τὴν πρῶραν ἀπαλῶς
εἰς δέρματα Πανθήρων
νέος κατέκειτο καλός,
εἰς τὸν βραχίον' ἀμελῶς
τὸ σῶμα ὑπεγείρων.

Χιτῶνα εἶχε κροκωτόν
μετὰ χρυσῶν ἀμμάτων.
Πλὴν καταρρέων ὁ χιτῶν,
γυμνὸν κατέλιπεν αὐτόν
ἐπάνω τῶν γονάτων.

Σπανία ἦν ἡ καλλονὴ
αὐτοῦ τοῦ νεανίου.
Μᾶλλον ἐφαίνετο γυνή,
ἔχουσα ὄψιν εὐγενῆ
καὶ πλήρη μεγαλείου.

Χρυσοῦν ἐκράτει ἀφ' ἐνός
περίγλυφον κρατῆρα,
καὶ μὲ θωπεύματα κυνός
ὠραία τίγρις ταπεινῶς
τῷ ἔλειγε τὴν χεῖρα.

Ἐπὶ τῆς ἄλλης δὲ χειρὸς
προσέκλιεν ἥρεμα
νεῖσις, κρίνος ἀνθηρός,
καὶ εἰς τὸ βλέμμα τῆς πυρός
αὐτὸς προσήλου βλέμμα.

Ποία ἐντέλεια! Εἰκὼν
ἐφαίνετο μαρμάρου,
θαῦμα τῆς τέχνης γλυπτικόν,
ἀλλ' ὡς αὐτὴ δὲν ἦν λευκὸν
τὸ μάρμαρον τῆς Πάρου.

Τῶν δροσερῶν τῆς παρειῶν
ὠμοῖάζον τὰ κάλλη
τὸ ῥόδον τὸ ἐρυθριῶν,
ὅταν στιβάζεται χιῶν
κ' εἰς τὴν χιῶνα θάλλη.

Ἐπὶ τοὺς ὤμους τῆς χυτῆ
κατέρρεεν ἡ κόμη·
ὡς ἡ σελήνη δ' ὄρατὴ
εἰς χρυσᾶ νέφη, ἐν αὐτῇ
ὑπέλαμπον οἱ ὄμοι.

Πλούσιαι πόρπαι πρὸς στολὴν
διάλιθον συνεῖχον
τῆς κόρης τὴν ἀναβολὴν,
κ' εἰς τὴν χρυσῆν τῆς κεφαλῆν
τὸν πλοῦτον τῶν βοστρύχων.

Οἱ εὐγλωττοὶ τῆς ὀφθαλμοῦ
ὅταν χαρὰν ἐδήλου,
ἀπῆντων καρδιῶν παλμοί,
καὶ ἦσαν ἔρωτος ψαλμοὶ
ἐκεῖνα ποῦ ὠμίλουν.

Τ' ἀπαλά χεῖλη της καλὰ
ὡς κάλυξ ἀνεμώνης,
μικρὸν προεῖχον τρυφηλά,
καὶ ὄτ' ἐγέλων, πῶς γελῶ
ὁ οὐρανὸς ἐφρόνεις.

Τότε δ' ὡς ἐκεῖτο ἐκεῖ,
διέστειλε τὰ χεῖλη,
κ' ἐξῆλθον τόνοι μουσικοί,
καὶ μειδιάσασα γλυκὺ,
ἡ νεανίς ὠμίλει.

— «Ὅταν σέ βλέπω, δειλιῶν
τὸ σῶμά μου πῶς τρέμει;
Εἶσαι ἀνώτερόν τι ὄν;
Ἄν ἄνθρωπον ἢ ἄν Θεὸν
ἀκολουθῶ, εἰπέ μοι.

«Εἰς σέ προσπλέκει ἡ Κλωθῶ
τοῦ βίου μου τὸ νῆμα,
Σὲ μόνον, μόνον σέ ποθῶ
καὶ ὡς δεσμί' ἀκολουθῶ
τὸ προσφιλές σου βῆμα.

«Πλανῶμαι ὅπου μὲ πλανᾷς,
μετὰ πνοῶν ἀνέμων,
εἰς κορυφάς, εἰς σκοτεινάς,
κοιλιάδας, εἰς ληστῶν σκηνάς·
κατόπιν σου εὐδαίμων!

«Καὶ εἰς τὸν ἄδην μετὰ σοῦ,
εἰς ἄδου ἂν ἠγήσαι!
ὦ! τοῦ ὀνείρου τοῦ χρυσοῦ
μὴ μὲ στερήσης, μέχρις οὗ
ἀκούσω ποῖος εἶσαι.»

Κ' ἐκεῖνος εἶπε μειδιῶν·
— «Θεῶρει με, ὦ κόρη,
Θεὸν πλησίον σου, Θεόν,
καὶ πρώτην τῶν εὐτυχιῶν
τὴν μετὰ σοῦ θεῶρει.»

— «Θεὸν μὴ λέγῃς· οἱ Θεοὶ
τὸν Ὀλυμπον οἰκοῦσι.
Καὶ ἂν μοὶ φύγη ἡ ζωὴ
εἰς στεναγμὸν διακαῆ,
τίς θέλει τὸν ἀκούσει;

«Θεὸς ἂν ἦσαι, θὰ ζητῆς
καπνὸν εὐώδους κήσσης
καὶ ἐκατόμβας τελετῆς,
ἀλλ' ὄχι ἔρωτα θνητῆς,
κ' ἐμέ θὰ λησμονήσης.»

Ἐν ᾧ δὲ οὗτοι τρυφερῶς
τοιαῦτα συνωμίλου
τῶν ναυτῶν ἔστη ὁ χορὸς,
κ' ἐπὶ τὸ ζεῦγος βλοσυρῶς
τὰ βλέμματα προσήλου.

Καὶ διὰ λόγων ἀναιδῶν
ὁ εἰς τὸν ἄλλον πείθων,
λείας ὠρέγετο, ἰδὼν
τὸν πλοῦτον τῶν πολυειδῶν
καὶ πολυτίμων λίθων.

Ἄλλους διήγειρε πολλοὺς
ἡ ὄψις τῶν θεληγῆτρων
τῆς κόρης τῆς περικαλλοῦς,
καὶ ἐνεψύχου τοὺς δειλοὺς
ἐλπίς πλουσίων λύτρων.

Φωνὴ διέρρει σιγαλὴ
ὡς ψίθυρος τὸ πρῶτον.
Ἄλλ' ἐθρασύνοντο πολλοί,
καὶ ἐξεβράγ' ἡ ἀπειλὴ
μετὰ κραυγῶν καὶ κρότων.

Τῶν ἀπαισίων ὀφθαλμῶν
τὸ μέλαν πῦρ ἰδέτε.
Ἐγείρεται πᾶς ὁ τολμῶν.
Τὴν κώπην ἐπὶ τῶν σκαλμῶν
ἄφῃκαν οἱ ἐρέται.

Ἦρπασαν ὄπλα παρευθῆς
ἀπὸ τῶν προσπιπτόντων,
λίθους τινες χειροπληθεῖς,
καὶ ὅ, τι εὗρισκε καθεὶς
τίς κώπην καὶ τίς κόντον.

Τὰ βλέμματα πλήρη φλογῶν
ἠκόντιζον ὀργίλα,
κ' ἐβρίθθησαν, ὡς ἂν ἀγῶν
δεινῶν ἐπέκειτο σφαγῶν,
καὶ ἐπαλλοὺν τὰ ξύλα.

Ὁ ἀνδραποδιστῆς λαὸς
τοὺς ὄπαδούς τῶν ξένων
πρώτους λαβῶν ἀνηλεῶς,
τοὺς ἔρριψεν εἰς τῆς νηὸς
τὸ στόμιον τὸ χαῖνον

Φύλακες ἔστησαν τακτοὶ
εἰς τὴν ὀπήν τοῦ σκάφους·
κ' ἐκλείσθη ἡ καταπακτὴ,
κ' ἦν εἰς τὰ σπλάγγνα του φρικτῆ
ἡ νύξ, ὡς εἶν' εἰς τάφους.

Εἶδε τὴν πράξιν τῶν ναυτῶν
ὁ ξένος νεανίας·
τὸν νοῦν ἐνόησεν αὐτῶν,
ἀλλ' ἔμεινεν ἀκίνητῶν
μεθ' ὑπερηφανείας.

Ἐν ᾧ δ' ὄρμῳσιν οἱ κακοὶ
κ' ἐκείνον νὰ προσβάλλουν
δύο βραχίονες λευκοὶ
ὡς περιδέραιον γλυκὺ
τὸν νέον περιβάλλουν.

Ἡ κόρη βλέπ' ἡ τρυφερὰ
τὴν ἀπειλοῦσαν ἀλήνη,
καὶ ὡς δειλὴ περιστέρη
πρὸς τὴν προστάτιν ἀφορᾷ
τοῦ ἔραστοῦ ἀγκάλην

Αὐτὸς δὲ κύπτει, τὴν φιλεῖ,
κ' ἐγείρεται ὀργίλος.
Τὸ βλέμμα σπινθηροβολεῖ,
προτεταμένον προκαλεῖ
τὸ εὐγενές του χεῖλος.

— «Τί θέλετε; τοὺς ἐρωτᾷ·
καὶ εἰς αὐθάδης ναύτης
τῷ λέγει «θέλωμεν αὐτὰ
τὰ ψέλλια τὰ τοβρευτὰ
μετὰ τῆς κόρης ταύτης.

«Σὲ δὲ τὸν νέον τὸν καλὸν
ταλάντου θὰ πωλήσω
εἰς τὰς φυλάς τῶν Σικελῶν».
Ὁ δ' ἀπεκρίθη ἀπειλῶν.
— «Παράφρονες ὀπίσω!

«Ληστῶν ἀγέλη εἰσθε σεῖς!»
Κ' ἐκάγχασαν ἐκεῖνοι,
κ' ἐχώρει ἕκαστος θρασύς,
κ' ἐπὶ τὸν κόρην τοὺς δασεῖς
βραχίονας ἐκίνει.

Αἴφνης ἐπήδησεν ἐκτὸς
τῆς πύρας μεταξὺ των.
Ἦτο τὴν ἔκφρασιν φρικτός,
καὶ σκοτεινότερον νυκτός
τὸ μέτωπόν του ἦτον.

Κτυπᾷ τὸν πόδα του βοῶν·
καὶ δι' ἀρμῶν καὶ κάλων
τριζεῖ τὸ πλοῖον φρικτιῶν
ἀπὸ τῶν ἔκρων κερασιῶν
ὡς ἄκρων τῶν ὑφάλων.

Ἰδοῦ, ἐξ ἔω καὶ δυσμῶν,
ὦ θαῦμα καὶ ὦ φρικτὴ!
ὡς εἰς δεινὸν κατακλυσμὸν
τὰ κύματα μετὰ βρασμῶν
ὄρμουν οὐρανομήκη.

Νύξ ἦλθε μέλαινα. Περᾷ
ἡ ἀστραπὴ τὸ σκότος,
κ' εἰς τὰ πυρρῶμενα νερά
κατὰ λυσσάντος τοῦ Βορρᾷ
λυσσῶν παλαίει νότος.

Ὡς ὠρούμεναι κυνῶν
ἠκούοντο ἀγέλαι
εἰς τὸν εὐρὺν ὠκεανὸν
καὶ πελιθναὶ τὸν οὐρανὸν
διέτρεχον νεφέλαι.

Τὸ πνεῦμα τῶν τρικυμιῶν
τὸ πλοῖον ἀναπνέει,
καὶ, καθὼς ἐμφυχόν τι ὄν
ὀρθοῦται πίπτει πνευστιῶν
γογγύζει καὶ παλαίει.

Ὡς λίκνον βρέφους σαλευτὸν
ἡ λαίλαψ τὸ κυλίει.
Σφάλλουσ' οἱ πόδες τῶν ναυτῶν
καὶ πᾶσαν δύναμιν αὐτῶν
σκοτοδινία λύει.

Πίπτουσιν ὕπτιοι πρηνεῖς
καὶ ἐξησθενημένοι·
πνοῆς στεροῦνται καὶ φωνῆς
καὶ ὁ βραχίον ἀδρανῆς
ὁ σιδηροῦς τῶν μένει.

Ἄλλ' ἐμαράνθη κ' ἡ καλὴ
παρθένος ὡς τὸ ἴον.
Κλίν' ἡ χρυσῆ τῆς κεφαλῆς
καὶ εἰς βοήθειαν καλεῖ
ὁ ὀφθαλμὸς τῆς δύων.

Τὰς ἀνθηράς τῆς παρειάς
ὁ νέος ἐλυπήθη
νὰ τὰς ἰδῆ χωρὶς χροιάς.
«Μῆ, φίλη, εἶπεν, ὠχρίξ,
ἀνέβλεψον καὶ ζῆθι».

Κ' ἦνοιξ' ἐκείνη ἀσθενῶς
τοὺς γαλανοὺς ἀστέραις,
κ' ἐγέλασεν ὁ οὐρανός,
κ' ἔλαμψε πάλιν φωτεινός
ὁ δίσκος τῆς ἡμέρας.

Μετέωρον φλογῶν μεστόν
φανέν πρὸς τὸν Ἄρκτουρον,
κατῆλθεν ἐπὶ τὸν ἰστόν,
τὸ ἄστρον ἦτο τὸ γνωστόν
αὐτὸ τῶν Διοσκούρων.

Ἡ λαῖλαψ πύει νὰ λυσσῶ,
τὸ πέλαγος ν' ἀφρίζῃ.
Πάλιν ὁ ζέφυρος φυσῶ,
πάλιν ἡ θάλασσα χρυσῶ
τὰ κύματα κοιμίζει.

Ὁ φλοῖσθος μουσικούς λαλεῖ
περὶ τὴν τρόπιν ἤχους.
Γελῶ γαλήνη, καὶ δειλὴ
ἡ αὔρα παίζουσα φιλεῖ
τῆς κόρης τοὺς βοστρύχους.

Ἄθρ καὶ θάλασσα ζωὴν
καινὴν ἠκτινοβόλει
ὑπὸ τοῦ θέρους τὴν πνοήν.
Τὸ πᾶν τὴν κίνησις, καὶ τὴν
χαρὰ ἡ φύσις ὄλη.

Αἴφνης ὠγκώθη, ὡς μεστός
ἐαρινῆς ἰκμάδος,
κ' ἐρράγη τρίζων ὁ ἰστός,
κ' ἐξέφυ εὐρωστο, βλαστός,
κομῶν ἀμπέλου κλάδος.

Στεφάνας πλέκουσι πολλάς,
ἤρτηθ' εἰς τὰς κεραίας,
κ' εἰς πυκνὸν θόλον ἡ φυλλὰς
ἐκάμπτετο καὶ σταφυλὰς
ἐβλάστησε γενναίας.

Βρεθὺς τοὺς κλάδους περικλῶν
καρπὸς τὸ βλέμμα τέρπει.
Εἰς κλῶνα πλέκεται ὁ κλῶν
καὶ τὸν ἰστόν περικυκλῶν
χλωρὸς κισσὸς ἀνέρπει.

Καὶ ἄνθη διὰ τῶν κισσῶν
ποικίλα διεγέλων
ἢ κηπευτὰ ἢ τῶν δασῶν
ἀρώματα' ἀπὸ τῶν χρυσῶν
ἐκπέμποντα κυπέλων.

Ἐξαίφνης ῥέει ἐγκραγεῖς
ἐκ τῶν ἀκροκεραίων
εὐώδης ῥύαξ διαυγῆς
δὲν ἦτον ὕδωρ ἐκ πηγῆς
ἀλλ' ἀνθοσμίας ῥέων.

Τοὺς ἀνδραποδιστάς σιγῆ
νεκρῶν καταλαμβάνει.
ὦ! ποῖα πάλιν ἀλλαγὴ!
Πόθεν ἐβλάστησεν ἡ γῆ,
ἥτις ἐμπρὸς ἐφάνη;

Ὁ βαθὺς ὄρμος μειδιῶ
καὶ νεύει φιληδόνως.
Πᾶσα γωνία καὶ σκιὰ,
καὶ εἰς πᾶν δένδρον φωλεὰ
εὐλάλου ἀηδόνας.

Τῆς παραλίας μαλακὴ
προκύπτει ἡ ἀγκάλῃ.
Ἐκεῖ γαλήνη κατοικεῖ,
ἐκεῖ ὁ ζέφυρος γλυκὴ
διὰ τῶν φύλλων ψάλλει.

Ὁ ῥύαξ, ὄρις ἀργυροῦς
τοὺς πολυκάμπτους γύρους
ἐλίσσ' εἰς τάπητας χλωρούς,
καὶ ἔδων ἀπαντᾶ ὁ ῥοῦς
πρὸς ἔδοντας ζεφύρους.

Βέλους ὀξύτερον χωρεῖ
τὸ πλοῖον πρὸς τὸν κόλπον
καὶ τὸ προπέμπουσι χοροὶ
νηγόμενοι καὶ ζωηροὶ,
μετ' ἰαχῶν εὐμόλων.

Ἐγγύς, μακρὰν, εἰς τ' ἀνοικτὰ,
ἐκ σκοτεινοῦ πυθμίνος,
δὲντ' ἀναδύονται φρικτὰ,
ὄσα πλωτὰ, ὄσα νηκτὰ
καὶ πᾶν ἐνύδρων γένος.

Τὸ κύμ' ἀφρίζον ἡ οὐρὰ
τῆς ἱπποκάμπης πλήττει.
Φυσῶσ' εἰς ὕψος τὰ νερά,
καί, βαρεῖς ὄγκοι, σοβαρὰ
προβαίνουναι τὰ κήτη.

Βάλλουσιν ἔρωτες ὁ εἰς
τὸν ἄλλον μὲ κογχύλας·
καὶ παίζουσαι μετὰ βοῆς,
ἡ Ναϊὰς κ' ἡ Νηρηῆς
διώκουσιν ἀλλήλας.

Σειρῆνα φέρων, ὁ δελφῖν
ὄρμα ἐκ τῶν ἀδύτων
καὶ προκαλεῖ τὴν ἀδελφὴν
εἰς τοῦ ἀφροῦ τὴν κορυφὴν
ὄρχοῦμενος ὁ Τρίτων.

Σεμνὸς ὁ θιασὸς σοβεῖ,
ὡς φέρεται ὁ κέλης,
εἰς συνοδῖαν εὐσεβῆ
καὶ ὄμιλος ἀντηχεῖ, Εὐοὶ
εὐάν, υἱὲ Σεμέλης!

Ἡ τρόπις ἠγγισε τὴν γῆν,
καὶ οἱ θαλασσομάχοι,
τρόμου ἐκπέμψαντες κραυγὴν,
ἐπήδησαν καὶ εἰς φυγὴν
ἐρρίφθησαν ἐν τάχει.

Φεύγουσ' εἰς βράχους, εἰς κλειστάς
δασάδεις νάπας, δε . . . .
ὦ! τὰς ἀλύσεις ὡς κλωστὰς
συντρίβουσι καὶ τοὺς ληστὰς
διώκουσ' οἱ δεσμῶται.

Φθάνουσι, ῥίπτουσι πρηνεῖς
εἰς γῆν τοὺς ἀτιθάσσους
ἐργάται φοβεράς ποινῆς·
καὶ σχίζουσιν εὐθυτενεῖς
σκυτάλας ἐκ τοῦ δάσους.

Πᾶσα πληγὴ αἵματηρὰ
ὡς ξίφους καταβαίνει.
Ἐχουσι νεῦρα σιδηρᾶ.
Δὲν εἶναι ἄνθρωποι, οὐρὰ
τὸ νῶτόν του περαίνει.

Καὶ ἐκαθέσθ' ὑπὸ φηγόν
πυκνὴν ὁ νεανίας,
ἀπαθὴς μάρτυς τῶν πληγῶν,
καὶ ἀποστρέφων τῶν κραυγῶν
τὸ οὖς τῆς εὐσπλαγχνίας.

Τὸ δρᾶμα τὸ πρὸ τῶν ποδῶν,
μετ' ὀφθαλμοῦ ὀργίλου
στιγμὴν καὶ μόνην προσιδῶν,
εἰς τὴν γλυκεῖαν συνοδὸν
τὰ βλέμματα προσήλου.

Ἄλλ' ὡς τὴν εἶδε νὰ θρηνη
κατακαμμέν' εἰς ἄνθη,
καὶ ἡ εὐαίσθητος γυνὴ
πρὸς ξένους πόνους νὰ πονῆ
τὸ βλέμμα του ὑγράνθη.

Καὶ ἐνευσε, καὶ εὐμενῆς
παρέδειξεν ἡ χεὶρ του
ὄπου ἡ βλάβος τῆς ποινῆς,
βαγδαῖα πίπτουσ' ἀπηνῆς,
τὰ νῶτά των ἐκύρτου.

Ἐξαίφνης τί μεταβολὴν
ἡ κόρη πάλιν βλέπει
εἰς τῶν κακούργων τὴν φυλὴν!
Ἐχουσ' ἰχθύος κεφαλὴν,
καὶ εἰς τὸ σῶμα λήπει.

ἔχουν οὐρανὸν ἀντὶ ποδῶν,
καὶ εἰς δελφίνων σχῆμα
μεταποιούνται βαθυηδόν,
καὶ σώζειτ' ἕκαστος πηδῶν
εἰς τὸ παφλάζον κύμα.

Ἄστατον χρῆμα ἢ γυνὴ
ὡς ὁ ἀήρ ὁ πνέων.
Ἄντὶ εὐγνώμων νὰ φανῆ,
τί ἔχει αὐτὴ νὰ θρηνηῖ
προσβλέπουσα τὸν νέον;

«ὦ! λέγει, ὁ θυματοργὸς
συμπλήρωσον τὸ θαῦμα.
Φεῦ! βλέπω, βλέπω ἐναργῶς!
Δός μοι τὸ ὕδωρ τῆς Στυγός,
θανάτου δός μοι τραῦμα.

»Σὺ δὲ τὰ πλάσματ' ἄλλοιῶν,
τὴν πλάσιν μεταπειθῶν,
σεῖς ἰκετεύω ὡς Θεόν,
τὸ στήθος τοῦτο, ἐλεῶν,
μετάβαλον εἰς λίθον

»Καὶ ἔστω μοι καταφυγὴ
ὁ τελευταῖος ὕπνος,
καὶ τῆς καρδίας ἡ σιγὴ
ἢ δός νὰ γίνω ἢ πηγὴ
ἢ κλαίουσα ἀγρύπνης.

»Θεν' ἀναβῆς εἰς οὐρανόν,
καὶ μόνη θὰ πλανῶμαι
εἰς τὸ ἀπέραντον κενόν
τὸν ἥλιον τὸν σκοτεινόν
διὰ νὰ καταρῶμαι.

»Ἦλθες, σὲ εἶδα, καὶ χαρὰς
κατεπληρώθ' ἡ φύσις.
Ἄστρον τοῦ βίου μου, περᾶς.
Πρὶν δύσης μὴ μὲ παρορᾶς.
Δός θάνατον πρὶν δύσης.

»Ἐρρόφησα ὁ τι γλυκὴ
τῆς κύλικος τοῦ βίου,
σταγόνα ἔρωτος ἄρκει.
Τί ἂν βίος διαρκῆ
αἰῶνας μαρτυρίου;

»Σὺ δὲ Θεός, θὰ κατοικῆς
ἐπάνω τοῦ αἰθέρος,
ὅπου ὁ βίος ὁ γλυκός,
αἰ τέρψεις αἰ διηνεκεῖς,
τῶν θεαινῶν ὁ ἔρωσ.

»Ταχύς δὲ τάφος εἰς ἐμέ
καὶ αἰωνία λήθη». —
«Εἰς σὲ ἀθάνατοι στιγμαί
καὶ ἐπουράνιοι τιμαί»,
εἰκείνος ἀπεκρίθη.

«Τί πρὸς ἐμέ καὶ οἱ θεοὶ
καὶ ἡ ἀθανασία;
Ἄθανασία μοι σὺ εἶ.
Μακρὰν σου ἢ μακρὰ ζωὴ
μακρὰ ἀπελπισία.

»Ἦθεν' ἀνέλθης μετ' ἐμοῦ
πλησίον τῶν Μακάρων,
ἢ εἰς τοῦ μαύρου ποταμοῦ
τὸ ρεῦμα πλέοντας ἡμοῦ
θὰ μᾶς δεχθῆ ὁ Χάρων.

»Πλὴν θάρρει. Μετὰ τῶν θεῶν,
ὅπου τὸ θάλλον θέρος,
ὅπου ὁ ἄδυτος αἰών,
καὶ ὅπου φῶς χωρὶς σκιῶν,
χωρὶς δακρύων ἔρωσ.

«Ἐκεῖ τὸ κάλλος σου θ' ἀνθῆ
μετὰ τῶν λαμπροτέρων,
κ' ἡ κόμη αὐτὴ ἢ ξανθὴ
εἰς τοὺς αἰθέρας θ' ἀπλωθῆ
ὡς πλόκαμος ἀστέρων».

Γῆ, οὐρανός τὸ πᾶν γελᾷ
ἐνόσω τῆ ὠμίλει·
καὶ εἰς τὰ χεῖλη τ' ἀπαλὰ
εἰς μέθην ἔρωτος κολλᾷ
τ' ἀμβρόσιά του χεῖλη.

Ἦ νέα κόρ' ἰλιγγίᾳ,
τῆς γῆς ἐκλείσ' ἢ θέα.
τὴν περιέβαλε σκιά,
καὶ εἰς τὸν Ὀλυμπον Θεὸς
ἐνεθρονίσθη νέα.

Φωνὴ ἠκούσθη ν' ἀναβῆ
ἐκ λόφων καὶ θαλάσσης,
καὶ ἔψαλλεν. «Εὐάν εὐοί!
Τοιαύτ' ἢ θεῖα ἀμοιβὴ
κ' αἰ τῶν θεῶν κολάσει!»

ΑΘΑΝΑΣΙΑ

Τίς δ' οἶδεν εἰ ζῆν τοῦθ', ὃ κέλεται θανεῖν;
Τὸ ζῆν θνήσκειν ἰστί;
ΕΥΡΗΗ. ΦΡΕΙΟΣ

Δι' ἄλλους μορμολύκειον ἐπίφοβον ἂν ἦσαι,
μετάβασις, ἐξόντωσις, ἢ ὅπως ἂν καλῆσαι,
Σ' ἐπικαλοῦμαι, χαῖρε!
οὐδὲ τρομάζω, θάνατε, τὴν ἄχαριν σου θέαν.
Τὸ μέλανόν σου καλυμμα μὲ χεῖρα θαρβύλεαν
νὰ διασχίσω φέρε.

Ἦ πλάστα, ὅταν μ' ἔδωσες παλμούς καρδίας ζωῆς,
τὴν εὐτυχίαν ἔπρεπε συγχρόνως νὰ μοὶ δώσης
τροφὴν τῆς ἐπιούσιον.

Ἄφ' οὐ δὲν μοὶ τὴν ἔφερον ὁ κόσμος πρὶν τὸν φύγω,
παρὰ τῶν τάφων τὴν ζητῶ, κ' ἐλπίζω διανοίγω
τὸν κόπον των τὸν πλούσιον.

Εἰς τοῦτον τὸν ἀπέραντον καὶ ἀφλοισθὸν λιμένα,
ὅπου ὁ ναύτης ἔρχεται, τ' ἀνεμοῖσχισμένα
ἰστία περιστέλλων,
καὶ παύ' ἢ πολυκύμαντος τοῦ βίου ναυτιλία,
πυθμὴν ὑπάρχει σταθερός, ὑπάρχει παραλία,
ὑπάρχει ἄλλο μέλλον;

Σπουδάζω τὸ ἐφήμερον φαινόμενον τοῦ βίου,
εἶδα τὸν μέγαν θεριστὴν ὡς στάχεις τοῦ πεδίου
τὰς γενεὰς θερίζοντα,
καὶ εἶδα τάφους χαίνοντας ὅπου πατῶ τὸν πόδα,
καὶ εἶδα τῆς νεότητος, τῆς καλλονῆς τὰ ῥόδα
πρωίμως ἀπανθίζοντα.

Καὶ εἶπα: Πάντα πρόσκαιρα, παντοῦ ἀβεβαιότης
ἢ γῆ παρόδου σκῆνωμα, ὁ κόσμος ματαιότης,
καὶ ὄνειρον ὁ βίος!

Πλὴν τὴν τροφὴν των τὴν νεκρὰν χωνεύσαντες οἱ τάφοι
ἐκλείσθησαν, ἠρώτησα, καὶ ἐπ' αὐτῶν ἰγράφη
τὸ μαῦρον αἰωνίως;

Τ' ὁμολογῶ! Τοῦ τέλους μου ἢ ζοφερὰ ἰδέα,
καὶ τῆς ζωῆς μου ὁ σκοπός, καὶ τῆς φθορᾶς ἢ θέα
τὸ πνεῦμά μου ἀπέλπιδε.

Πλὴν τῆς καρδίας ἢ φωνῆ, ἢ φιλαλήθης μουσα,
ἢ μάντις ἢ θεόπνευστος, αὐτὴ παραμυθοῦσα,
αὐτὴ μοὶ λέγει «ἐλπιδε!»

Ζητοῦντος τὸ δυσεύρετον τῆς ἀληθείας ἔχνος,
εἰς τὴν σκοτίαν τῆς νυκτὸς τῆς πίστεως ὁ λύχνος
τὸ βῆμά μου φωτίζει,

κ' ἢ γλῶσσά μου πιστεύουσα εἰς πρόρρησιν βεβαίαν,
εἰς τοὺς ἐλπίζοντας θνητοὺς ἀνάστασιν, καὶ νέαν
ζωὴν εὐαγγελίζει.

Ἄπόταν εἶδον κατ' ἀρχὰς οἱ ἄνθρωπ' εἰς τὴν δύσιν
τὸν ἥλιον κρυπτόμενον, τὴν σκοτισθεῖσαν φύσιν
ὡς νήπια ἐθρήνησαν.

Ἄλλὰ ἰδόντες τὸν λαμπρὸν εἰς τῆς αὐγῆς τὰς πύλας
νὰ πυρπολῆ τοὺς οὐρανοὺς ἐκ νέου ἀνατείλας,
πρηνεῖς τὸν προσεκύνησαν.

Ἦ μὴ ἐχάθ' εἰς τὸ μηδὲν ὁ πύρινος κομήτης
ἀφοῦ ἐξέπληξε τὴν γῆν, διότ' οἱ κάτοικοί τῆς
τῆν λάμψιν του δὲν βλέπουν;

Ἄν ἐπλανῆθ' εἰς τὸ κενὸν τὴν τροχίαν του χάσας,
θὰ ἔλθῃ, καὶ τὰ ἔχνη του ἐκ νέου καὶ θαλάσσης
καὶ ὄρη θ' ἀνατρέπουν.

Ἦ πλάσις στίλβει καθαρὰ ἐμπρὸς μας ὡς ἀδάμας,
οὐδ' εἰς ἡμίχλην κρύπτεται, καὶ εἰς τὰ βλέματά μας
ἀνοίγει τὸ βιβλίον τῆς.

Ἄμβλωπει τὸ ὄμμα μας κ' ἢ ἀμυδρὰ μας κρίσις
ἀλλ' ἂν ζητήσωμεν τὸ φῶς, ἐμπρὸς μας κείται λύσις
σαφῆς τῶν μυστηρίων τῆς.

Ἦτον ἐσπέρα κατηφῆς, ἐσπέρα φθινοπώρου,
ὅταν εἰς βράχον ἔρημον κοιλάδος δενδροφόρου
ὠνειροπόλου μόνος,
καὶ ἔβλεπον πῶς ἔσυρε τὰ φύλλ' ἀπὸ τῶν κλάδων,
κ' ἐμάρανε τὴν ἀνθηρὰν στολὴν τῶν πεδιάδων
τὸ πνεῦμα τοῦ χειμῶνος.

Καὶ παρετήρουν τὰς χλωμάς ἀκτίνας τοῦ ἡλίου,
καὶ ἤκουον μαστίζοντας τὰ δένδρα τοῦ πεδίου
τὸν ὄμβρον καὶ τὴν χάλαζαν·

κ' ἐνῶ ἡ φύσις ἐκλαίει, ἀπὸ τὰ βλέφαρά μου,
βεβαρυμένα ὡς αὐτὴν, θερμὰ ἐπὶ τῆς ἄμμου
τὰ δάκρυα ἐστάλαζαν.

Ἐκεῖ ἀπὸ τὰς σκέψεις μου ὡς μαγικός μαγνήτης
εἰσαίφνης ἀποσπῶσά με ἡ μουσικὴ φωνὴ τῆς
μ' ἐρώτησε τί κλαίω.

— «Τὴν φύσιν βλέπω θνήσκουσαν ὡς κόρη ἐρασμίαν,
κ' εἰς τὸ νεκρὸν τῆς λείψανον χορὴν ἐπισηδαίαν
δακρῶν ἐπιχέω.»

Καὶ δεῖξας τὰ συρόμενα εἰς τοὺς χειμάρρους φύλλα,
«Ποῦ, εἶπα, αἱ τερπναὶ σκιαὶ καὶ τ' ἄνθη τὰ ποικίλα;
Πῶς ἔχνος των δὲν φαίνεται;

Ἡ καλλονὴ τῆς φύσεως, ἰδέ την ἐμακράνθη,
καὶ τ' ἄνθη ἐμακράνθησαν. ὦ φίλη μου! ὡς τ' ἄνθη
καὶ ἡ ζωὴ μακραίνεται!»

— «Τῆς γῆς, μοι εἶπε, πιστεύσον δὲν βλέπεις τὴν κηδεῖαν.
Κοιμᾶται ἀπαυδήσασα, καὶ τὴν κρατεῖ δεσμίαν
ὁ χιονώδης γέρον.

Ἐν καλλονῇ θὰ τὴν ἰδῆς ἢ ἀναστῆναι χαρίτων.
Τὸ ἔαρ πάλιν θὰ προβῇ στολὴν θεοποιητῶν
διαδημάτων φέρον.

Φθορὰν ποῦ εἶδες; Ὁ χειμῶν τὸ ῥόδον ἂν μακράνη,
ρίπτει τὸν σπῶρον κατὰ γῆς, καὶ ἀπ' αὐτοῦ βλαστάνει
τὸ ῥόδον τὸν ἀπρίλιον.

Ὁ σκώληξ εἰς μεταξωτὸν ἔαν ἐτάφη μνημα,
θὰ τὸ ἀνοιξ' ὑπὸ χρυσοῦν ὠραιὰς νύμφης σχῆμα,
πετώσης πρὸς τὸν ἥλιον.»

Τὰ εἶπε, καὶ μετ' οὐ πολὺ ἡ οὐρανια νέα
πρὸς τοὺς αἰθέρας βλέπουσα, ἀπέθανεν ὠραία,
ὡς ἡ σελήνη δύει.

Ἐτάφ' εἰς ἀκρωτήριον τῆς παραλίας ἄμμου,
καὶ εἰς τὴν ἄμμου ποτισθὲν ἀπὸ τὰ δάκρυά μου
ἔν ἄνθος ἀνεφύη.

Ναὶ! δέχομαι τὸν οἰωνόν! Ὡς ἄνθος ἀνακύπτεις
ὑπὲρ τὸν τάφον θάλλουσα, καὶ εἰς τὸν τάφον ρίπτεις
τὸ κάλυμμα τὸ δάνειον.

Ὅποτεν ἔλθω μετὰ σέ, ἡ καθαρά ψυχὴ σου
θενὰ κοσμητὸς οὐρανοῦς ἐντὸς τοῦ παραδείσου,
ὡς ἄνθος ἐπουράνιον.

Συκοφαντοῦν τὸν Θάνατον· με φονικὸν ὀδόντα
δὲν πνίγει, ὅτι ζωντανόν, οὐδὲ ῥομφαίαν τὰ ὄντα
οὐδὲ τὴν ὕλην φθείρει.

Ἀπὸ τὴν φύσιν ἀπαιτεῖ τὸν τακτικὸν τῆς φόρον!
δρέπει τοὺς στάχεις τοὺς ζηρούς καὶ ἀπ' αὐτῶν τὸν σπῶρον
πρὸς νέον θέρους σπεῖρει.

Τὸ φύσημά του τῆς ζωῆς τὰ ὕδατα ταραττεῖ
τὴν φύσιν σπρώχν' εἰς τὰ ἔμπροσ, καὶ τὴν ὕδον τῆς φράττει
ὀπίσω ρίπτων μνημάτα.

Συλλέγει μετ' ἐπιμονῆς τὰ βράκη τῶν αἰώνων,
καὶ ὕλην δίδει πρόχειρον εἰς τὸν ταχίτην χρόνον
πρὸς νέα τεχνουργήματα.

Ἄλλὰ πρὸς τ' αὔλα πετοῦν οἱ αὔλο: σπινθηρες
Τοὺς σβίβονται θρησκευτικῶς αἱ βάνασοί του χεῖρες
κ' ἐγγίζουσι μόνον χῶμα.

διότι αὔλος ψυχὴ τὰ σώματα συνδέει,
διότι εἰς τὸ ναυάγιον τῶν ὄντων ἐπιπλέει
αὐτὴ μετὰ τὸ σῶμα.

Εἰς τὸ ψυχρὸν σου μάρμαρον, ὦ νέα τί μ' ἔλκυει,
ἂν ἐπ' αὐτοῦ πλανώμενον τὰς πτέρυγας δὲν σείη
τὸ πνεῦμα σου ἀθάνατον;

Ἡ ποῖον ἔχει δι' ἐμὲ τὸ θέλητρον ἢ κάλπη,
μετὰ τῆς τέφρας μέρος σου, ὦ φίλη, ἂν δὲν θάλλῃ
περιφρονῶν τὸν θάνατον;

Καὶ ἂν δὲν περιφέρεσαι τὰς οὐρανοῦς σφαίρας,
καὶ ἂν ὡς ψάλλω πεποθῶς, εἰς τοὺς χρυσοὺς ἀστέρας
δὲν ἔχης κατακίαν,
οὐχ ἦττον ζῆς εἰς ἱερὰ καὶ εὐλαβῆ τεμένη,
διότι ζῆς δεσποῦσα καὶ ζῆς λατρουμένη
εἰς ταύτην τὴν καρδίαν.

Τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος περιβλεπτοὶ κομῆται,
ὅσοι τὸ φῶς ἐχούσατε εἰς τοὺς ἀνθρώπους, ζῆτε,
διότι μᾶς ἐμπνέετε.

διότι σῶμα καὶ ψυχὴν οἱ τάφοι σας ἂν θάπτουν,
πῶς ἔτι αἱ ἰδέαι σας πυρκαϊκῶς ἀνάπτουν;
καὶ πῶς σβεσθέντες καίετε;

Ὁ διαβὸς τὰ ὄρη μας τὴν νύκτα ὀδοιπόρος,
πολλάκις ἤκουσε φωνὰς κρυφίας εἰς τὸ ὄρος
καὶ ἀποκρίσεις ξένας,
κ' ἡ θάνηθ' εἰς τὴν καρδίαν του τὸ αἶμά του παγόνον,
καὶ εἶδε φρίττων μετὰ τῶν βράχων καὶ τῶν κλώνων
σκιαὶς κατερχομένας.

Καὶ βλέπων λάκκους καὶ σωρούς ὄστειων καὶ κρανίων,
ἐγνώρισεν ὅτι μαχῶν ἐπέρασε πεδίον,
κ' ἐκείνοι ὅτι τάφοι μας.

καὶ πῦρ ἐχούθη καυστικὸν εἰς τὰς ψυχὰς του φλέβας,
κ' ἐστάθη μεθ' ἑαυτοῦ πρὸς προσκυνήσῃ σέβας
τὰ ἱερὰ ἐδάφη μας.

Σεῖς εἰσθε τῶν προμάχων μας σκιαὶ; συχνὰ σὰς εἶδα
Ἐπαμεινῶνδα, Βότσαρη, Ἡλία, Λεωνίδα,
ἀθάνατοι σεῖς εἰσθε!

Ζωὴν εἰς τῆς πατρίδος σας τὸ πτώμα ἐμφυσᾶτε,
πρὸς νέα κατορθώματα, πρὸς μάχας μᾶς κεντάτε,
καὶ χαίροντες ἠγείσθε.

Εἰς τοὺς ἐχθροὺς ἐρρίπτεσθε ὡς στρόβιλος ἀνέμων,
καὶ ὑπὸ τὴν ἀνδρείαν σας ἡ πλάστιγγ' τῶν πολέμων
ἢ σιδηρᾶ ἐλύγισεν.

Ἄλλ' ὅταν ἦλθε διὰ σὰς τὸ πλήρωμα τῶν χρόνων,
τὰς ἀθανάτους σας ψυχὰς εἰς σκῆνωμα δαφνῶνων
ὁ θάνατος ὠδήγησεν.

Ἐρώτησον τὸν πάσχοντα καὶ τὸν ἀγωνιῶντα
ὁ θάνατος κατέρχεται μετὰ χεῖλην μαιδιδῶντα
καὶ ὑπ' ἀγγέλου σχῆμα,
καὶ κάθηται παραμυθῶν εἰς τῶν κλαυθμῶν τὴν κλίνην,
καὶ ἡ θρησκεία μετ' αὐτοῦ κρατοῦσα τὴν εἰρήνην,
διακοσμεῖ τὸ μνημα.

Ὁ χειμασθεὶς ἐπὶ πολὺ ὡς ξύλον ναυαγίου
εἰς τρικυμίας, εἰς δεινοὺς περισπασμούς τοῦ βίου
εἰς ἔρωτα ἐπίγειον,
εἰς (υελλώδη ὄνειρα, εἰς ψυχοφθόρα πάθη,
τὸ βλέμμα στρέφει πρὸς αὐτὸν, κ' εἰς τὰ ἄστυλά του βάθη
εὐρίσκει καταφύγιον.

Εἰς τὴν σκοτίαν τῆς εἰρκτῆς πολλάκις παρεισδύει,
καὶ τοὺς τυράννους ἀπατῶν, τοὺς κρίκους διαλύει
τῶν δουλικῶν σιδηρῶν.

Ἐσχάτος σύμμαχος ψυχῶν μεγάλων κ' ἐλευθέρων,
εἰς τὰ μεγάλα θύματα κατέρχεται, προσφέρων
τὸ στέμμα τῶν μαρτύρων.

Καὶ ἐγὼ ἀφ' οὗ εἰς τῆς γῆς τὴν φυλακὴν ἐκλείσθη
εἰς λύπας περιφέρομαι, εἰς σκότην ἐβυθίσθη
τὸ πνεῦμά μου φοβίζοντα.

Καθ' ὅσον ζῶ μοι φαίνεται ἡ νύξ' Ἰσοπερωτέρα,
ἀνακαλύπτω δὲ μακρὰν ὡς ἄγνωστον ἀστέρα
εἰς ἄγνωστον ὀρίζοντα.

Εἰς σέ, ἀστήρ γλυκύφωτος, με ὀδηγεῖ ὁ τάφος
εἰς τοῦ θανάτου ἐπιβὰς τὸ ταχυπόρον σκάφος
εἰς νῆεμον ἐσπέραν,
ἐλπίζω τὰ αἰθέρια πελάγη διασχίσας,
σκιαὶ τῶν προπατόρων μου νὰ εὐρεθῶ μαζὶ σας
εἰς γῆν ἐντελεστέραν.

Ἐκεῖ, ὦ φίλοι, μεθ' ὑμῶν καὶ μετὰ τῶν ἀγγέλων,
πραῦνας τὴν καρδίαν μου, ἀδάκρυτον τὸ μέλλον
θὰ ζήσω τὸ αἰώνιον.

Ἐκεῖ αἱ δύο μας ψυχὰι ὑπὸ σκιάς ἀνθῶνων
θὰ ἱπτανται, ὦ φίλη μου, πρὸς τοῦ θεοῦ τὸν θρόνον
ὡς μέλλος ἐναρμόνιον.

Ὅταν χειμῶνος ἀνεμος εἰς τὰ βουνὰ συρίζει,
τὴν παλαιάν της φωλεάν ἢ χελιδῶν κρημνίζει,
καὶ με πτερ' ἀνοιγμένα,
ἐλπίζουσα πῶς ἀλλαχούθεν ἀπαντήσῃ θέρος,
πλανᾶται, μετὰ τῆς πνοῆς πετώσα τοῦ αἴερος
εἰς ἄγνωστα καὶ ξένα.

Καὶ ἐγὼ, ἀφ' οὗ ἐμακράνον χειμῶνες τὴν χαρὰν μου,
ὡς χελιδῶν ἐκρημνίσα τὴν πρώτην φωλεάν μου,
τὴν γῆν ἀπεχαίρετσα,
τοῦ μέλλοντος διέτρεξα τ' ἀπάτητα ἐδάφη·
βίγῶσα ἢ καρδία μου πρὸς οὐρανοὺς ἐστράφη·
τοὺς τάφους ἐμελέτησα.

ΤΟ ΡΟΔΟΝ

Ἦτον ὄτ' ἐπλάσθη, λευκὸν τὸ ῥόδον.
Πλὴν τὸ ἄστυ ἀκούσαν τῆς ἀηδονίας,
τῆς αἰδοῦς τὸ χρῶμα περιεβλήθη,
ἐρυθρίασαν.

Ὅταν δ' εἰς τοὺς κλάδους τὴν φωλεάν του
ἐπλεξεν ὁ ὄρνις τῆς μελωδίας,
τότε ὑπ' εὐόσμων περιεχύθη
μύρων τὸ ῥόδον.

Πλὴν χειμῶν ὡς ἦλθε, μακρὰν ὁ ψάλλτης,
φῶς ζητῶν καὶ θέρμη, μακρὰν ἀπέπτη,
καὶ τὸ ῥόδον ἔμεινε κ' ἐμακράνθη,
φυλλοφόρησαν.

ΑΝΑΤΟΛΗ

Μὴ κοιμᾶσαι· ἰδοῦ, ἀνατέλλει
μειδιῶν ὁ χρυσοὺς ἑωσφόρος·
ὡς ἀδάμας ἀστράπτ' εἰς τὸ ὄρος,
καὶ τὴν νέαν αὐγὴν προαγγέλλει.

Τὸ πτηνὸν τὴν ἀσπάζεται ἄδον,
μελωδίας τῆ πέμπεϊ ἢ λύρα,
καὶ τὰ ῥόδα τῆ πέμπεϊ μῦρα,
καὶ τὴν ψάλλ' ἢ ἠχώ τῶν κοιλάδων.

Αί φωναί αἱ οὐράναι πᾶσαι
κ' αἱ ἐπίγει' ὑμνοῦσι συνάμα
τὴν αὐγὴν, γλυκὺ νεῦμα τοῦ Βράμα.
'Ανατέλλει, ἰδοὺ! Μὴ κοιμᾶσαι.

ΛΩΤΟΣ

Πᾶσαν νέαν αὐγὴν γλυκὺ ἄνθος λωτοῦ
εἰς τοῦ Γάγγου τὸ κύμα' ἀναθάλλει·
εἰς τὸν ἥλιον στίλβουν τὰ πέταλ' αὐτοῦ,
κ' εὐωδίας ὁ κάλυξ του χύνει παντοῦ,
ὡς χρυσῆ μυροφόρος φιάλη.

'Αλλ' ἐξαίφνης μὲ κρότους ὄρμων φοβεροῦς
ἐξογκοῦται τοῦ Γάγγου τὸ κύμα,
καὶ τοὺς κλάδους συνθλάει τοῦ λωτοῦ τοὺς χλωρούς,
καὶ τὸ ἄνθος ἀνάρπαστον σῦρει ὁ βῶς
εἰς σκοπέλους κ' εἰς ἄγνωστον μνήμα.

'Η ζωὴ μου ἐπίσης μονήρης ἀνθεῖ
εἰς τὸ ἄστατον κύμα τοῦ κόσμου.
Εἰς τὸ φῶς τῶν βλεμμάτων σου ἄς θερμανθῆ,
ἄς σβεισθῆ μετὰ ταῦτα καὶ ἄς μακρανθῆ
ὡς λωτὸς ὁ ὑγρὸς ὀφθαλμὸς μου.

ΕΥΤΥΧΙΑΣ ΣΚΙΑ

Τῆς εὐτυχίας ἡ σκιά
πολλάκις ἀπατᾷ·
ὡς πλησιάσῃς ὠχρῆ,
καὶ σβύνει, καὶ πετᾷ.

Τοῦ Κροίσου ὄλ' οἱ θησαυροὶ
δὲν κάμνουν εὐτυχεῖς·
καὶ τὴν γαλήνην ἀφαιρεῖ
ὁ πλοῦτος, τῆς ψυχῆς.

'Εδόθη εἰς τὴν καλλονὴν
ἐφήμερος ζωὴ·
τῆς φήμης πνίγει τὴν φωνὴν
τοῦ φθόνου ἡ πνοή.

'Η τύχη ποῦ ἐκεῖ γελᾷ
κ' ἐκεῖ μαυροφορεῖ,
τώρα μᾶς δίδει τὰ καλὰ,
καὶ τώρα τ' ἀφαιρεῖ.

'Η δόξα, κόρη τ' οὐρανοῦ
ἢ ἡ ψυχὴ πόθει,

τὸν νοῦν μεθύει τοῦ κοινοῦ,
πλὴν δὲν παραμυθεῖ.

Τὸ γλυκὺ ῥόδον ἂν φυῆ,
ἂν θάλλωσ' οἱ καρποί,
τὸ ῥόδον θέν' ἀποῤῥυῆ,
τὸ μῆλον θὰ κοπῆ.

Τὶ βλέπομεν ἐπὶ τῆς γῆς;
φθορὰν παντοτεινήν.
Δύει τὸ ἄστρον τῆς αὐγῆς
εἰς νύκτα σκοτεινήν.

'Αδύτον ὁμῶς τῆς ψυχῆς
εἶν' ἡ παιδεία φῶς,
καὶ ἀληθῶς εἶν' εὐτυχῆς
ὁ ἀληθῶς σοφός.

ΣΕ, ΣΕ

Σέ, σέ ὅπου πηγαίνω
σέ, σέ ὅπου σταθῶ
σέ, σέ μόνην προσμένω,
μόνην ζητῶ καὶ ποθῶ

Φῶς, φῶς εἶσαι ἡλίου
φῶς, φῶς πλὴν πυρπολεῖς·
ἦ, ἦ ἄνθος μαῦου,
ἦ πτερωτὴ χρυσαλλίς

Σὺ, σὺ αὖρα γλυκεῖα,
σὺ, σὺ χάρις χρυσῆ·
πλὴν, πλὴν μ' αὖραν ὁμοία,
αἴφνης ἐτρέπῃς καὶ σὺ.

Πρὶν, πρὶν ἤμην εὐδαίμων,
ζῶν, ζῶν ὄλος εἰς σέ
Πλὴν, πλὴν τῶρ' ἔδω τρέμων
«Ποῦ εἶν' αἱ ὦρ' αἱ χρυσαῖς»

Μὴ, μὴ ὄρκοι σου τόσοι,
μὴ, μὴ τόσοι σκοποὶ
μὴ, μὴ θενὰ χαθῶσι·
ὡς τῆς στιγμῆς ἀστραπῆς;

Ποῦ, ποῦ ἄστατα κέρη,
ποῦ, ποῦ τώρα πετᾷς;
Κᾶν, κᾶν πτέρυγας φέρει,
ὥστε νὰ μὴ ἀπατᾷς.

ΣΤΕΝΑΓΜΟΣ

'Ως ῥόδον εἶν' ὠραία
'Ως ἄνθος ποῦ βλαστάνει,
'Αλλ' ἡ γλυκεῖά της θία
'Ονειροῦ ἦτο πλάνη,
Κι' ἀντὶ γλυκεῖας αὖρας
Θυέλλας ἀπαντῶ.

Δισθάνομαι καμίνους
Φλόγας παθῶν ἐντός μου,
'Εσθίσθησαν εἰς θρήνους
Αἱ δᾶδες τοῦ νοός μου,
Καὶ εἰς ἐρήμους μαύρας
Τὸν θάνατον ζητῶ.

Ναὶ τὸν ζητῶ μὲ πόθον
Μὲ φλόγα ποῦ δὲν σβύνει,
Πλὴν μὲ φθονεῖ ἡ μοῖρα
Κ' εἰς τὴν ζωὴν μ' ἀφίνει,
Ποῦ ἄλλοτ' ἕνα κρίνον
Μ' ἐφίλευσε τερπνόν

Τῆς τύχης ὁμῶς λαίλαψ
Τὸν ἔδραξε βιαίως,
Πρὶν τὸν ἰδῶ μ' ἠρπάγη
Τὸν ἔχασα ταχέως,
Καὶ μ' ὄμμα δάκρυ χύνον
Κυττάζω τὸ κοινόν

ΚΑΛΑ ΓΕΡΑΜΑΤΑ

Εἶσαι νέα κ' εἶμαι γέρος·
καὶ ἂν ἤμῃ θὰ ντραπῶ;
'Εντροπή δὲν ἔχ' ὁ ἔρωσ·
νέος, γέρος, σ' ἀγαπῶ.

Φεύγουν χρόνια μὲ τὰ χρόνια
φεύγουν ὦρα τους καλή·
ἄς στιβαζῶνται τὰ χρόνια
σ' τὴ λευκὴ μου κεφαλῆ.

Λευκὴ εἶναι ἄλλη ἔνοια!
Φθάν' ἡ αὖρα νὰ φουᾷ
'Ὅ τὰ μαλλιά μου τ' ἀσημένια
τὰ μαλλιά σου τὰ χρυσαῖα

Τὸ πουλὶ τῆς Ἀφροδίτης
ἔχει ἄσπρο τὸ πτερό·
ἄσπρο εἶναι τὸ κλαδί της,
τὸ μυρσῖνι τὸ χλωρό.

Καὶ σὺ ἄσπρη μὴ δὲν εἶσαι
ἀνθηρὴ πορτοκαλιά;
Μὴ λοιπὸν δυσαρρεστῆσαι
διὰ τ' ἄσπρα μου μαλλιά.

'Ολη χάρις ἂν ἡ νέα
προχωρῆ ἀνατολή,
καὶ τῆς δύσεως ὠραία
εἶν' ἐπίσης ἡ στολή.

Μὴ νομίζῃς μὲ ρυτίδες
πῶς τὸ πρόσωπο χαλᾷ;
Καὶ ἡ θάλασσα δὲν εἶδες
μὲ ρυτίδες πῶς γελᾷ;

Καὶ ἂν ἄρχισαν οἱ πάγοι
νὰ μαραινοῦν τὰ κλαδιά,
τὸ ξερόκλαδο ἄς πάγη·
ἔχω πράσινη καρδιά.

Σ' τοὺς χοροὺς καὶ σ' τὰ παιγνίδια
ρίχνω πέρα τὸ ραβδί,
κ' ἡ καρδιά μου εἶν' ἡ ἴδια,
δὲν γερνᾷ, δὲν ἀπαυδεῖ.

ἔχω σῶμα γηραλίο,
ὁμῶς αἰσθημα νεπός,
κ' ὄσω ζῶ, λαλῶ καὶ πνέω,
θὰ γελῶ καὶ θ' ἀγαπῶ

ΑΜΦΙΒΟΛΙΑΙ

'Εν' ὧ εἰς γλυκεῖας ἐσπέρας
γαλήνην τὸ πᾶν σιωπᾷ,
ἐγὼ ἐρωτῶ τοὺς ἀστῆρας·
«Εἰπέτε μοι ἂν μ' ἀγαπᾷ»

Τὸ κάλλος σας μάτην ἀστράπτει
καὶ λάμπ' εἰς τὰ ὕψη ἐκεῖ,
ἀνίσως δ' ἄλλον ἀνάπτυ
τὸ βλέμμα ἔδω τὸ γλυκὺ.

Τὰ δάση φαιδρύνεις εἰς μάτην
καὶ σὺ μουσικὴ ἤηδών.
Εἰπέ τὴν πασῶν γλυκυτάτην,
τὴν πρώτην εἰπέ τῶν ὠδῶν.

Εἰπέ πῶς συχρὰ διαστῆλλει
τὰ χεῖλ' εἰς κρυπτόν στεναγμόν,

καὶ ὅτ' ἡ καρδία τοῖς στέλλει
ἐν ὄνομα, ἐν, τὸ ἐμόν.

Ἀκτινῶν τὸ βλέμμα τῆς γίμων,
ὁσάκις φῶτος μετ' πληροῖ,
ὡς ἄγγελος εἶμαι εὐδαίμων,
χαρᾶς ἢ ψυχῇ πλημμυρεῖ.

Ὅσάκις πλὴν στρέφεται κρῦον,
ὁσάκις σεβστόν σιωπᾶ,
τὸν τάφον φωνάζω δακρῶν,
τὸν τάφον, ἂν δὲν μ' ἀγαπᾶ.

ΛΗΘΗ

Ποῦ οἱ χρόν' οἱ ποθητοί;
Ὅλα φρούδα καὶ σκιά.
Εἰς τὸν νοῦν σου ὠχρίθ
καὶ ἡ μνήμη μου αὐτή.

Τοὺς γλυκεῖς σου ὄφθαλμοὺς
ἐθεώρουν εὐτυχίαι,
κ' ἤκοῦσάν τοὺς ταχεῖς
τῆς καρδιάς μου παλμούς.

Φεῦ! Αἰ ὦραι αἰ χρυσαῖ
πῶς παρήλθον περτωταί!
Δὲν μ' ἀπήνησες ποτέ;
Εἶμαι ξένος διὰ σέ;

Μ' ἐβλεπες νὰ σιωπῶ,
κ' ἤξευρες πῶς ἔχω τί.
καὶ ἐνόεις διατί
δὲν τολμῶ νὰ τὸ εἰπῶ.

Ὅταν σὺ ὠμίλεις δέ,
ἐβλεπες μεθ' ἠδονῆς
πῶς ἐσκίρτων ἐμμανεῖς
τῆς ψυχῆς μου αἰ χορδαί.

Ἀποτρόπαιον παρὸν
μετὰ τοὺς γλυκεῖς καιρούς!
Ποίους πνίγεις θησαυρούς
εἰς τῆς λήθης τὸ νερόν.

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑΤΑ Α. Ρ. ΡΑΓΚΑΒΗ

Προβλήματα γεωμετρίας καὶ τριγωνομετρίας τῷ 1836
Διάφορα ποιήματα τῷ 1837 Λεξικὸν γαλλο-ελληνικὸν τῷ
1842 ἐν συνεργασίᾳ Σαμουράση, Νικολαΐδου καὶ Λεβαδέως

Γ. Ἑλληνικὴ ἱστορία κατὰ Γόττσμυθ τῷ 1852 Χρηστομά-
θεια Ἑλληνικὴ εἰς τόμους 5 τῷ 1846 Ἐγκυκλοπαιδεία γαλ-
λικὴ τῷ 1852 Οἱ τριάντα δράμα τῷ 1866 Ἱστορία τῆς
ἀρχαίας καλλιτεχνίας τόμοι 2 τῷ 1865 Πίνακες διὰ τὴν
ἱστορίαν τῆς καλλιτεχνίας ἐν Δευσίᾳ τῷ 1865 Πολιτικαὶ ἀρ-
χαιοότητες τῆς Ἑλλάδος τόμοι 2. Τὰ ἅπαντα Πραγματῶν
εἰς τόμους 19 περιλαμβάνοντα τὰ ἐξῆς: Ἀσρικὴν ποίησιν.
Λαοπλάστον ποίημα εἰς Ραψωδίας 5. Δούκας τραγωδία. Παρα-
μονὴ δράμα Γάμος Κουτρούλη κωμωδία. Λίδος ἐπισκοπῆς
δραμάτιον. Τὰ τελεγραμμάτια του περιλαμβάνοντα τρεῖς ἐκ
τῶν Ἀπάντων αὐτοῦ τόμους: τὸν αὐθέντην τοῦ Μωρέως, τὴν
Λεϊλά, τὴν ἐκδρομὴν εἰς Πέρον, τὸν συμβολαιογράφον οὐδ'
Ἰγνάτιος τῆς Ἀνσῆς τὸ χρυσοῦν μαστίγιον, τὸν Γλίουμο-
μάουθ, εἰς τὰς κορυφάς, τὴν Ἀμαζῶνα, τὴν Ἑμάνη, τὸ κα-
κουργιοδικεῖον τῆς ἐλισσαβετῶνος, τὸν χαμινάπτην, τὰς
δύο ἀδελφάς, Βροῦτον Κουρτέρον, Εὐδαίμονα οἰκογενεῖαν,
Ὀδοιπορικὰς ἀναμνήσεις, Ἡ συνέντευξις τῆς Δριόσθης,
Ἐπιστολαὶ ἐκ Βερολίνου, Ἐπιγραφαὶ μετὰ πινάκων ἀρχαι-
ογραφίας, Τοπογραφικὰ τῶν ἀρχαίων Ἀθηνῶν, Ἀρχαιολο-
γικὰ πραγματεῖαι, Ποιήματα διάφορα ἑλληνιστί καὶ Γαλ-
λιστί, Συλλογὴ ᾠμάτων, ἣν ἐξέδωκεν μετ' εὐρωπαϊκὴν μου-
σικὴν ἐπὶ γερμανικῶν μελοποιημάτων αὐτὸς ποιητὴς τῶν ᾠ-
μάτων ἂν π. χ. εμαῦρη εἶν' ἡ ὕμνα σ' τὰ βουνά, σ' τοὺς
βράχους πέφτει χιόνι κλπ. Κατὰ τὸ τέμμα δὲ τοῦ βίου του
ἐξέδωκε λαμπρὸν ἔργον Λεξικὸν τῆς ἑλληνικῆς ἀρχαιολογίας
μετὰ πολλῶν εἰκόνων καὶ πινάκων εἰς μεγάλους δύο τόμους,
ἀνατυπούται δὲ ἤδη καὶ ἡ Μετρικὴ του ἐπηυζημένη, ἥς ὅμως
τὴν ἐμφάνισιν δὲν προέφθασε νὰ ἴδῃ.

Μεταφράσεις ἐμμετροὶ τοῦ Ἀλεξ. Ρ. Ραγκαβῆ ἐκ τῶν
ἑλλήνων ποιητῶν. Τοῦ Σοφοκλείου ἡ Ἀντιγόνη, τοῦ Ἀριστοφά-
νου αἱ Νεφέλαι, ἡ Εἰρήνη καὶ αἱ Ὀρνίθες τοῦ Διογύλου οἱ
Πέρσαι, τοῦ Εὐριπίδου ἡ Ἰφιγένεια ἐν Ταύροις. Τοῦ Πλου-
τάρχου Βίοι Παράλληλοι εἰς τόμους 10.

Μεταφράσεις ἐμμετροὶ τοῦ Ἀλεξ. Ρ. Ραγκαβῆ γερμα-
νῶν, ἀγγλῶν καὶ ἰταλῶν ποιητῶν μετ' παντοίας ἐπισηματι-
κᾶς, καλλιτεχνικᾶς καὶ ἱστορικᾶς σημειώσεις. Τοῦ Λίσιγγ Νά-
θαν ὁ Σοφὸς δράμα. Τοῦ Σίλλερ Γουλιέλμος Τέλλος δράμα.
Τοῦ Τάσσου Ἡ ἐλευθέρωσις τῆς Ἱερουσαλὴμ εἰς 2 τόμους.
Τοῦ Δάντου Ἡ κόλασις. Τοῦ Σαίξπηρ Ἰούλιος Καίσαρ δράμα.
Τοῦ Γκαίτε ὁ Φάουστ. Περαιτούντες τὰ ἑλληνιστί τοῦ Ἀλε-
ξάνδρου Ραγκαβῆ συγγράματα ἐλησμονήσαμεν ν' ἀναφέρωμεν
πρὸ τῆς παραζάλης ἡμῶν ἐκ τῆς πληθῆος τῶν συγγραμμάτων
του, ἐν οὗτωσί συντομωτάτω χρόνῳ συλλογῆς αὐτῶν, ὅτι σπου-
δάων ἐν Μονάχῳ ἀκόμη ἐξέδωκε ἐν ποιήματι τοῦ Δήμου καὶ
Ἐλένη ὅπως καὶ μεταφράσεις τινὰς τῶν πρὸς τὴν ἀγωνιζο-
μένην Ἑλλάδα ποιήσεων τοῦ βασιλέως τῆς Βαυαρίας Λουδο-
βίκου τοῦ Α' καὶ αἰτινες κατεχωρίζοντο τότε εἰς τὰ Ἑλληνικὰ
Χρονικὰ ἰφημερίς ἐκδιδομένη ἐν Μεσολογγίῳ καὶ ἣν ἐξέδιδε
τότε ὁ φιλέλληθ Μάγερ.

Εἰς τὴν γερμανικὴν τοῦ Α. Ρ. Ραγκαβῆ: 1) Ausgra-
bung beim Tempel der Hera unweit Argos. Ein Brief
en Prof. Ross in Hall Mit einem Plane des Heraeon. 2) Die Aussprache des Griechischen, 1881 3) Τοῦ αὐ-
τοῦ ἡ 6' ἔκδοσις, Leipzig. Πρὸς τοῦτοις μετεφράσθη εἰς τὴν
γερμανικὴν γλῶσσαν ἡ τραγωδία τοῦ Ραγκαβῆ Δούκας. Du-
kas. Tragoedie in 5 Aufzügen. Aus dem Griechischen
übersetzt von O. A. Ellissen.

Εἰς τὴν γαλλικὴν τοῦ Α. Ρ. Ραγκαβῆ: 1) Antiquités
Helleniques ou Repertoire d'inscriptions et d'autres
antiquités. Tome 1—2. 2) Encyclopédie française ou
choix de morceaux des meilleurs prosateurs et poètes. 3)
Mémoire sur la partie meridional de l'ile d'Eubée. 4)
Memoire sur trois inscriptions grecques inédites. 5) Gram-
maire abrégée du grec Actuel brécédée d' une préface
sur la Prononciation et suivie d' un choix de morceaux
de lecture. 6) Précis d' une histoire de la littérature
Néo-Hellénique Vol. I—II.

Καθ' ὅλην τὴν Εὐρώπην καὶ Ἀμερικὴν γενικῶς παντὶ λογίῳ
ἐπιτηθῆμι εἴτε πολιτικῷ τυγχάνει ὁ γνωστότερος ἐκ τῶν συγ-
χρόνων ἑλλήνων. Τὰ συγγράμματά του εἰς πολλαπλᾶς μετα-
φράσεις ὄλων σχεδόν τῶν ξένων γλωσσῶν καὶ πλείεστας ἐκδό-
σεις ἀναγινώσκονται πανταχοῦ τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου
ἀπλήστως. Οἱ ἐκδύται ἂν τὰς εὐρωπαϊκὰς μεγαλοπόλεις τῶν
πολυτελεστέρων ἐκδόσεων μέχρι τοῦ Φιλίππου Ρεκλάμ, ὅστις
καταπλημμυρεῖ τὴν Γερμανίαν διὰ τῆς Παγκοσμίου του Βι-
βλιοθήκης καὶ τῶν εἰκοσιπενταλέπτων ἐκδόσεών του προθυμο-
ποιούται τίς νὰ πρωτοεκδώτῃ μεταφράσας πρότερον τὰ διη-
γήματά του. Ὁ ἀγὼν δὲ προχωρεῖ μέχρι τοσούτου, ὥστε Ὁ
συμβολαιογράφος του Τάππας π. χ. ἐπειδὴ ἀπαξ μετεφρά-
σθη γερμανιστί καὶ ἐξέδοθη, ἤδη ἐκδίδεται μετ' ἄλλο ὄνομα.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΡΑΓΚΑΒΗ

Ὅτε ὁ ἀείμνηστος Ὁθων ἠναγκάσθη νὰ υποχωρήσῃ διὰ
τοῦ περιφήμου ἐκείνου ὑπομνήματος περὶ ἰθαγενισμοῦ, ὅ-
περ ὁ Ραγκαβῆς ὡς ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν ἐξέδοτο, εἶ-
πεν ἡμέραν τινα αὐτῷ: «ἀπορῶ, κύριε Ραγκαβῆ, πῶς τό-
σον μικρὸς ἄνθρωπος ἔχεις τόσοι μεγάλας βλέψεις».

— «Μεγαλειότατε», ἀπαντᾷ αὐτῷ ὁ Ραγκαβῆς, «τὰ
μικρὰ ὠρολόγια ἔχουν τὰς τελειοτάτας μηχανάς».

Ἐσπέραν τινὰ ἐν Παρισίοις ἐξήρχοντο ἐκ τῆς οἰκίας τῆς
πριγκιπίσσης Μέτερνιχ ὁ Ραγκαβῆς, ὁ Ἰταλὸς πρεσβευτὴς
καὶ ὁ Τοῦρκος πρεσβευτὴς. Εἰς τὸν προθάλαμον ὁ πάντοτε
φιλοφρονέστατος Ραγκαβῆς ὑπεβόηθη τὸν Τοῦρκον πρε-
σβευτὴν νὰ περιβληθῇ τὴν γούναν του.

— Μπᾶ! ἡ Ἑλλὰς βοηθοῦσα τὴν Τουρκίαν; παρετή-
ρησε πονηρῶς ὁ Ἰταλὸς πρεσβευτὴς.

— Ναί! ἀλλὰ διὰ νὰ ἀπέλθῃ, τοῦ ἐπιθύρσειεν ὁ Ραγ-
καβῆς.

Ἐσπέραν τινὰ προσεκληθῆ παρὰ τῷ Ἰωάννῃ Σούτσῳ τῷ
Μιχάλλοδῳ. Ὁ εὐφυὴς Φαναριώτης θέλων νὰ παίξῃ μετ' τὴν
γνωστὴν ἀφηρημάδα τοῦ Ραγκαβῆ διέταξε νὰ τὸν εἰσα-
γάγωσιν εἰς τὸ ἐστιατόριον.

— Ποῦ εἶναι ὁ μπειζαδὴς; ἐρωτᾷ ὁ Ραγκαβῆς, οὕτω
συνειθίζων ν' ἀποκαλῆ τὸν Σούτσον.

— Τώρα θὰ ἔλθῃ, ἀπαντᾷ ὁ ὑπηρέτης.
Ὁ Ραγκαβῆς κάθηται ἡσύχως εἰς τὴν τράπεζαν καὶ ἀρ-
χεταί ἴσως συνθέτων κανὲν ποίημα.

— Ὁ ὑπηρέτης ἐπωφελοῦμενος τοῦ σερβίρει τὸ πρῶτον
φαγητόν, εἶτα τὸ δεύτερον, εἶτα τρίτον καὶ οὕτω καθέξῃς.

Ὁ Ραγκαβῆς ἔτρωγε σκεπτόμενος πάντοτε καὶ μὴ δί-
δων καμμίαν προσοχὴν. Ἀφοῦ ἐτελείωσεν, ἠγέρθη, εὐχα-
ρίστησε τὸν ὑπηρέτην καὶ ἀπήλθε. Κάτωθεν ὅμως τῆς πα-
ροφίδος του εὐρέθη κατόπιν σκωπτικὸν δίστιχον ἐπίγραμμα
πρὸς τὸν οἰκοδεσπότην.

Τὰ ὅσα ἔγραψεν ἐπὶ λευκομάτων κυριῶν, ἐπὶ εἰκόνων,
ἄς ἀπέστειλεν, ἐπὶ εἰκόνων, ἄς ἐλάμβανε, δὲν ἀριθμοῦνται.

Ἐκ τῶν χαριστερότερων βεβαίως εἶναι τὸ ἐξῆς τετραστίχον
γραφὲν ἐπὶ φωτογραφίας του, ἣν ἔδωκεν εἰς περικαλλῆ δέ-
σποιναν:

Εἶν' ἡ εἰκὼν ὁμοία μου, ἂν νὰ πιστεύω πρέπη.
Ὅμοία μου; Τί ὠφελεῖ;
Ὅταν τὴν στέλλω πρὸς ὑμᾶς, τὴν ἤθελον νὰ ὁμιλῇ
Πρὸ πάντων δὲ νὰ βλέπῃ.

Τὴν προτεραιάν τοῦ θανάτου του τὸν Ραγκαβῆν ἐπε-
σκέφθη κατὰ τὴν συνήθη ὄραν ὁ ἰατρὸς τῆς οἰκογ. εἰας κ
Θάλης.

— Ἐ! κύριε Ραγκαβῆ, τῷ λέγει ὁ κύριος Θάλης, σὴ
μερον εἴθετε καλλίτερα! οἱ σφυγμοὶ σας ἔχουσι καλῶς, ἡ ἄ-
ναπνοὴ σας καλῶς, οἱ παλμοὶ τῆς καρδίας σας καλῶς!...

— Ἐνα πρᾶγμα δὲν ἔχει καλῶς, ἀπαντᾷ ὁ Ραγκαβῆς.
— Ποῖον;

— ... Ἐγὼ δὲν ἔχω... καλῶς ἀπαντᾷ μετὰ τῆς γνω-
στῆς χάριτος ὁ Ραγκαβῆς.

Ὅτε ποτε ἡ βασίλισσα Ἀμαλία τὸν προέτρπε νὰ κα-
τασκευάσῃ στολὴν διπλωματικὴν, οὗτος ἐν τῇ χαρακτη-
ρισίῳ αὐτὸν εὐφυῆ καὶ διότι ἤθελε νὰ ὑπαινιχθῇ ποῖος
πρέπει νὰ γείνη διάδοχός του ἀπήνησεν «Προθυμότητά θὰ
ὑπακούσω, Μεγαλειοτάτη, ἂν μοὶ δώσητε τὴν ὑπόσχεσιν,
ὅτι ὁ διάδοχός μου θὰ ἔχῃ ὅπως οὖν τὸ ἀνάστημά μου,
ὥστε νὰ τὴν πωλήσω».

Είναι γνωστόν πόσον ὁ γηραιὸς αὐτοκράτωρ Γουλιέλμος ἠύνοιε τὸν ἐν Βερολίῳ Ἕλληνα πρεσβευτήν.

Ἡμέραν τινὰ κατὰ τινὰ ἐν τῇ αὐλῇ ὑποδοχὴν, ὁ αὐτοκράτωρ περιπτυσσόμενος τὸν Ἕλληνα διπλωμάτην, ὅστις μικρόσωμος ὦν ἐξηφανίζετο σχεδὸν ἐντὸς τοῦ ἐναγκαλισμοῦ τοῦ κολοσσοῦ ἐκείνου.

— Ἡξεύρετε, εἶπεν, ἀποτεινόμενος πρὸς τοὺς λοιποὺς διπλωμάτας, εἰς τί ἀντιπάθειαν ἔχω αὐτὸν ἐδῶ τὸν ἀνθρωπον;

Καὶ ὁ Ραγκαβῆς βαθέως ὑποκλινόμενος ὑπὸ τὴν περιπτυξιν τοῦ αὐτοκράτορος:

— Εἶναι ἡ πρώτη φορά, ἀπαντᾷ, ὅπου ἔχω τὴν ἀτυχίαν νὰ μὴ συμφωνῶ μὲ τὴν γνώμην τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος.

Ἐν τινι παρὰ τῷ Βίσμαρκ γευμάτων, κατὰ τὰ ὅποια ὁ αὐστηρὸς ἀποκλεισμός τῆς πολιτικῆς προέστατο, δὲν ἠμπόδισε τὸν Ῥαγκαβὴν νὰ εἰσαγάγῃ αὐτὴν καὶ ἐκεῖ μετὰ πνεύματος, ἀφοπλισαντος καὶ τὸν οἰκοδεσπότην αὐτὸν διὰ τὴν παράβασιν τοῦ αὐστηροῦ κανονισμοῦ τοῦ διέποντος τὰς συναθροίσεις του.

Ἡ πριγκίπισσα Βίσμαρκ θέλουσα νὰ προσφέρῃ εἰς τὸν Ῥαγκαβὴν ἐκ τῆς σαλάτας τῆς λεγομένης Μακεδονίας

— Δὲν πέρνετε, ἐξοχώτατε, ὀλίγην Μακεδονίαν;

— Εὐχαρίστως, ἀλλὰ ὄλην, πριγκίπισσα, ὄλην, ἂν τὸ ἐπιτρέπετε.

ΕΝ ΔΡΑΜΑ ΕΝ ΒΕΡΟΛΙΝΩ

ἱστορικὸν Γερμανικὸν ἐπεισόδιον.

(Συνέχεια ἴδε φυλ. Νοεμβρίου).

— Ὁμίλησον! ἐπέταξεν ὁ Φρειδερίκος Γουλιέλμος.

— Οὐδὲν λέγω, ἀπεκρίθη ὁ Ἐβερσμαν, οἱ λόγοι μου εἶνε σαφεῖς καὶ ἀληθεῖς... καὶ διὰ τοῦτο κάλλιον θεωρῶ νὰ σιωπήσω.

— Ἐγὼ ὅμως θὰ σοῦ ἀνοίξω τὸ στόμα, ἐφώνησεν ὁ βασιλεὺς. Τί γνωρίζεις;

Ὁ Ἐβερσμαν ἀνέσπασε τοὺς ὤμους.

— Ἡ ἀγάπη μου πρὸς τὴν ἀλήθειαν μὲ ἔφερε πάλιν πολὺ μακρὰν, ἐτραύλισεν, ὄφειλον νὰ σιωπήσω...

— ὦ, μὴ δὰ τοιαύτας ὑπερβολάς. Γνωρίζω πόσον ἀξίζει ἡ περὶ τὸ διαθρυλεῖν ἐγκράτειά σου. Ὁμίλει.

— Ἀφοῦ τὸ διατάσσει ἡ Υ. Μ. . . . ἔστω, ἀπεκρίθη ὁ Ἐβερσμαν. Ὁ κόμης Πόσσε ἔχει ἔρωτά τινὰ ἐν Κοπεγχάγη.

— Ἀά! Πάλιν αἱ γυναῖκες. Τὸ γνωρίζω, ὁσάκις ὁ Σατανᾶς ἀρχίζει τὸ παιχνίδι του, γυνὴ τις εἶνε πλησίον. Προχώρει.

— Δηλαδή ὁ ἔρωσ οὗτος πῶς νὰ τὸ εἶπω — εἶνε μονομερής, δηλ. μόνον ἐκ μέρους τοῦ κόμητος. Ἡ γυναῖκα δὲν τὸν

θέλει, διότι ἀγαπᾷ τὸν κόμητα Ναϊνδῶρφ, ὑπηρετοῦντα ἐν τῇ Δανικῇ ὑπηρεσίᾳ.

Ὁ βασιλεὺς ἐγένετο προσεκτικὸς

— Ναϊνδῶρφ, ἐπανέλαβε σύννους· ἀά! Τώρα βλέπω ὀλίγον φῶς· οὗτος εἶνε ὁ ἀδελφὸς τοῦ ταγματάρχου Ἡμῶν ἐν τῷ συντάγματι τοῦ Γλασενάπ.

— Αὐτὸς ἀκριβῶς

— Οἱ δύο οὗτοι ἀδελφοὶ διατελοῦσιν ἀπὸ καιροῦ εἰς ἔριδα ἐνεκα κληρονομίας τινός, . . . εἶνε μεταξὺ των ὡς κύων καὶ γαλῆ

— Ἔτσι εἶνε, Μεγαλειότατε, ἀπήτησεν ὁ Ἐβερσμαν, ἔτοιμος πλέον εἰς ἀνακοίνωσιν νέων. Καὶ ὁ συνταγματάρχης ἐκέρδησεν ἤδη στάδιόν τι τῆς δίκης. Διὰ τοῦτο ἐνήργησεν εἰς χεῖρας τοῦ τραπεζίτου Χίρς κατάσχεσιν τῶν χρημάτων τοῦ ταγματάρχου.

— Διάβολε! ἀνέκραξεν ὁ βασιλεὺς ὠργισμένος τοῦτο εἶναι λίαν ἄτιμον. Κατάσχεσις χρημάτων Πρώσσου ἀξιοματικοῦ! Καὶ περὶ τούτου οὐδὲν μανθάνω; Ἐκτελεῖται τοῦτο ὀπισθέν μου; Ἀλλὰ τί ἀναμιγνύεται τέλος πάντων ὁ Πόσσε εἰς τὴν ἱστορίαν ταύτην;

— Ὁ κόμης Πόσσε εἶνε φίλος τοῦ ταγματάρχου Ναϊνδῶρφ, ὅστις, καθ' ἃ ἡ φήμη λέγει, ἔδωκεν ἐγγύησιν διὰ μέγα τι χρέος τοῦ Πόσσε, ἢ καὶ ὑπέγραψε συναλλαγματικὴν ὑπὲρ αὐτοῦ ἥτις ἐμελλε νὰ λήξῃ μετ' οὐ πολὺ. Ὁ συνταγματάρχης Ναϊνδῶρφ ὠργίσθη πολὺ διὰ τοῦτο . . . διότι ἐπεθύμει πολὺ νὰ περιπλέξῃ εἰς δυσχερείας τὸν Πόσσε, καθ' ὅσον ἡ οἰκογένεια τῆς μνησθείσης γυναικὸς κλίνει ὑπὲρ τοῦ γάμου αὐτῆς μετὰ τοῦ κόμητος Πόσσε, ἂν λοιπὸν οὗτος ἐξευτελισθῆ θὰ γίνῃ ἀποδεκτὸς ὁ μετὰ τοῦ συνταγματάρχου γάμος. Τὸ λυπηρὸν μόνον εἶνε, ὅτι τοιοῦτοτρόπως ὁ κύριος ταγματάρχης θὰ εὐρεθῆ εἰς δυσχερῆ θέσιν, διότι κατασχεθέντων τῶν χρημάτων του ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ του δὲν θὰ δυνηθῆ νὰ πληρώσῃ τὸ συνάλλαγμα, ὁ δὲ κόμης Πόσσε, φυλακισθεὶς ὑπὸ τῶν Βερολινέζων δὲν θὰ δυνηθῆ νὰ τὸν βοηθήσῃ εἰς τὴν πληρωμὴν αὐτοῦ.

Ὁ βασιλεὺς ἤρξατο διατρέχων δι' ἀνυπομόνων βημάτων τὸ δωμάτιον. Τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἐγένετο ἐρυθρὸν ἐκ τῆς ὀργῆς.

— Ἴδού λοιπὸν ἡ διάθεσις Ἡμῶν διὰ σήμερον παρηνοχλήθη, ἤρξατο λέγων. Ἦθελον μετὰ τοὺς κόπους τῆς σήμερον νὰ εὐθυμήσω ὀλίγον, καὶ ἡ καταραμένη αὐτὴ ἱστορία μοῦ πικραίνει τὴν ψυχὴν. Ὁ Κάτς εἶνε ἐξω;

(ἀκολουθεῖ)

ΟΡΕΣΤΗΣ

ΠΑΝΤΟΤ' ΕΜΠΡΟΣ

Πάντοτ' ἐμπρός! τοῦ Βύρωνος ἐφάνει ὁ Μαζέπας ὅτε ἐφ' ἵππου φοβεροῦ ἀγρίως προσεδέθη καὶ εἰς βορὰν τῶν ἀρπυιῶν καὶ τῶν θηρῶν ἀφέθη ἀνὰ τὰ δάση τοῦ Βορρᾶ καὶ τὰς ἐρήμους στέπας καὶ ἡ ψυχὴ μου ἀκαμπτος πάντοτ' ἐμπρός! φανεῖ καὶ πρὸς τὴν πρόοδον γοργὸν τὸ πνεῦμά μου κινεῖ. Φρεαττός.